

204F/52

(52)

204F/52

Р. С. II 20. 1

МИЛОШУ СВЕТИЋУ,

у славном свеучилишту Пештанском

права јестественог и штампарије

Слишашелю.

Другу и пріятелю.



Додашакъ къ числу 13 новина Србски 1821.

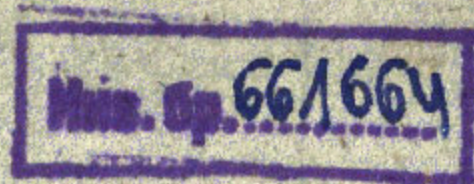
С.Н. 605

Instar veris enim vultus ubi tuus
Affulsit, populo gratior it dies,
Et soles melius nitent.

Horat. carm. lib. IV. oda 5. v. 6, 7, 8.

Любов остаеи вѣчна съ чест'ю.

Л. Мушицки.





U — U — U , — UU — UU
— — — — —
U — U — U , — UU — UU
— — — — —
U — U — U — U — U
— — — — —
— UU — UU — U — U

Недвижим још' сам гордом на бедену
Престолна града стаяо, порода
Хабсбуржка; тѣло ми за цичу
Незнаде люпу, сѣверну; сладост

Ми срце фрушкогорске облива још'
Арфе; и пѣсма још' ми с' на страни шам
Разлежа сремској; силни Одзив*)
Твој кад м' из гуспа Свешињу! слепи

*) Одзив младог србског духа на глас Арфе Шишашовачке, Милошем Свешињем.



Облака. Глас ме Твој мили сладка из
 Пробуди санка; послуша, вѣрна м' и
 Глас позна друга. Душом клону,
 Срце ми заигра, Тебе Браше!

Чуюћи пѣват' на славу, срца ми
 Јединцу, душом дишују, срцем и
 Чезнују, вѣчна добра ради
 Милог свог рода. Та силна с' гласа

Та любке с' рѣчи, истина; младежи
 У србској један Ти си нам, вѣчности
 Да племеш вѣнце сладкогласној
 Достојне Арфи. По том првенство

Међ' нама држиш. Видим већ', мртва гди Т'
 Облеју сѣни Душана, *) Милоша, **)
 Гди любе, грле мило чедо,
 Срушене спубове зар гди с' прудиш

*) Стефана Душана, првог и последњег бившег Цара србског.

**) Милоша Обилића, погинувшегъ на крвавомъ пољу Косову.

Дедова диѣи. Видим веѣ, сѣрбски гди
 На Тебе гледе синови, гошови
 Војеват' руком под Твојом на
 Давняшня врага нам грозна — шаму.

И Лука *) вѣнцем накиѣен безсмртним,
 Са вѣра славе, с' престола вѣчности,
 Пун свѣта, благим гледи Т' оком;
 Любко се смеши на Тебе; десну

Ти пружа руку; Богом Те поздравля,
 И престол бѣюѣ, небесним бесѣди
 Гласом: „Ам' спѣши сине! Овде
 „Последню вражѣю скруши силу.“

Видим, гди музе побѣде вѣнац Ти
 На глави плешу, (по том Те милую
 Минерва веѣма, нег' Улисса,
 Аспреа веѣма, нег' Сарпедона)

*) Лука Мушицки, Архимандрит Шиша-
 товачки, сѣрбски пѣвац, половина сѣрб-
 ског кнѣжества.

Неяка Србчад за Те већ пышаю,
 И цвѣѣ беру веселом ручицом,
 Да новог пѣвца прса красе.
 Прости пастири небране судбе

Слепоши стадо оставит'; јогуна
 Рапар нит' юнца; сикиру дрводелј
 За леђа баца, незна куд'? И
 Киѣна свата негледи юче

Вѣнчана мома; девера оставля
 Ручнога, баца ябуку пршпену,
 И вѣнац ломи; Још' нешшеди
 Танана превеза, прчи, слуша

Те Пѣвче! сладко; дивисе новости.
 Сви теку храму најближем, приносе
 На олшар жершву, хвале, славе
 Богове дару на милом. „Ти љеш

„Нам диѣи славу падшу на Косову
 „Ах! горком, веле, соколу любезном
 „Извидаш, десно крило, Срблю
 „Споменик подиѣи живи, вѣчни.“

У Теби гледе надежду рода сви.
 Пишај га сладким науке нектаром,
 На извор свѣта води браћу,
 Помози цѣлји, да дођу лакше.

У пешки мрака окови срце им
 Ах! пишти; пете убише странпуше,
 Досади препона сјасет,
 Додія мајчина млека желя.

Свуд горко пишти жалостан нашинац,
 Нѣг' завист, злоба, тама, и неволя
 Црној обара земљи; шужи,
 Уздише, сузе низ лице рови,

Мукајет ко слабо. Зла нам је, срећа та.
 Но — Ти си Пѣвче! сладка нам надежда,
 Гледај, укуби смртоносну
 Зависти жаоку; силну злобе

Раздери мрежу. Свѣтлосју истине
 Просвѣпи род, да сваком одољъ злу.
 Та славно ј' роду глас учинит',
 Потреба образ освѣтлат' нѣму.

Већ' на Те гледи несипим очима
Свак', скоком голлов, макнеш куд зъницом,
Та срећа слѣди (знаш) разумним
Стопама; бињемо срећни с' Тобом.

Продрећеш тамна облака; сунце ће
Засіят' роду; сазреће Истиног
Красног и Доброг плод, и нѣга
Берући славиће Т' род на вѣки.

Твоје ће име бити му свешиня,
А своје срце невинни жерпвеник,
Нѣму ће жерпву носит' вес'о
Данјом и нојом, у смртном часу.

Пѣвао

Ненад Ребић,
ученик у В.

